

На Трой му се налагаше да спира. Многократно.

Не просто арктическите студове бяха нетърпими. Не просто вятърът из тези предимно открити места брулеше лицето на мъжа. Ами и проходимостта бе трудна - на моменти почти невъзможна. Дори и след време на прехода си със своята съпруга, баба си и дядо си от последните дни, героят все още не бе достигнал до онзи етап, на който да може да каже, че е `привикнал`.

На всичкото отгоре океанската шир далеч не беше чак толкова близо, колкото изглеждаше от върха на онова възвишение изглеждаше. А и директен път към нея мъжът така и не откриваше - и трябваше да минат часове, за да осъзнае Трой, че най-вероятно напълно се бе отклонил от тази цел.

Той самият поначало не знаеше защо отиваше точно натам - към място с толкова много диви животни, сред които вероятно и още десетки потенциално негостоприемни тюлени. Просто под представата си за `връзка с познатия свят` мъжът в момента, разбираемо, си представяше някой кораб, който случайно да преминава през онези води. Опитваше се да блокира мисълта, че бе напълно възможно най-близкият подобен плавателен съд да се намира на километри от тук.

Ала въпреки тревогите, налегнали ума на героя, нещо подмагаше устрема на Трой. Макар и роден и израснал на далеч по-горещо място като Древна Троя, той не усещаше и студът като съвсем непознат спътник в живота. Не само заради някои отминали приключения, през които бе преминал... а и заради още нещо... нещо тайнствено, което той самия не можеше да си обясни.

Волята на Трой бе умора, но тялото му си бе тяло. След часове на брод и след преминаване на какви ли не препятствия, някои потенциално опасни, той започна да изпитва осезаема умора. Отмалелите му крака неведнъж го предаваха и той падаше на колене - но бързо след това ставаше и поемаше отново по пътя си. До един момент, в който почивката му стана по-дълга от няколко минути...

Излегнал се по гръб сред снеговете, мъжът запъхтян се взря в сините небеса, а и без друго натежалият му поглед подтикна клепачите му бавно да се затворят...

- Не! - изкрещя сам на себе си тогава мъжът - с всичката си възможна сила, така или иначе наоколо нямаше жив човек, който да го чуе.

Мисълта да продължи да странства в това си състояние бе неприятна, но онази да загуби съзнание и потенциално да потъне в дебрите на Бялата смърт не бе по-весела. Затова продължи. Но с всяка следваща своя крачка осъзнаваше, че вече не само тялото му започваше да отказва, а и съзнанието му...

До каква степен самите му усещания бяха започнали да се изкривяват покрай безмилостната обстановка младият мъж започна да осъзнава чак когато, прекосявайки поредното възвишение от снегове и ледове, пред изумения му поглед ненадейно изникна... оазиса.

Като че изникнал от пясъците на най-коварната пустиня, този зеленист отрязък от местността изглеждаше колкото абсурдно, толкова и реалистично. Невъзможно бе такава буйна растителност - и то тъй тропическа, едва ли не екваториална - да вирее на подобно място.

“Побърквам се...” - бе логичното първо заключение на Трой, който бавно тръгна надолу по склона докато накрая не се достигна до привидението.

Да, оазисите наред безбрежна пустош често се оказваха привидения без материя, без реално присъствие - за което клетниците разбираха чак след като отчаяното им съзнание ги бе подлъгало. Но щом Трой достигна до този оазис и се пресегна, за да докосне първите листа... с онази все още активна част от своето си съзнание той осъзна, че този оазис може би не беше точно привидение - не и от онези, пустинните. По някакъв необясним начин тук, из арктическата пустош съществуваше... екзотична растителност. И до нея човек можеше да се докосне не само чрез допира на пръстите си до нея, а и чрез други свои сетива - като обонянието. Заплениящото ухание на някоя дива, дъждовна гора,

съществуваше тук - и ноздрите на Трой го поеха с блажена наслада след часовете и дори дните, прекарани наред убийствената белота на Антарктида.

Мъжът не се осъзна как си позволи не просто да се разходи измежду зеленината, да вдиша от свежият ѝ въздух и да усети топлината, която тя носеше със себе си, а и по едно време просто да се излегне на въпреки всичко ледовития бряг до преминаващата през оазиса рекичка. С полупритворен, дори леко усмихнат поглед той се пресегна към тези води и потоци пръстите си из тях и тяхната далеч по-висока температура, носеща мимолетна наслада.

Можеше още просто да се гмурне в тези води... и да се окъпе в свежестта им. А после, когато излезе, да бъде зареден с нови сили, за да продължи пътя си...

Тъкмо когато блаженството неусетно понесе копнежите му именно в тази посока обаче... Трой рязко върна сериозното изражение на лицето си.

- Не... - прошепна той и се изправи рязко. - Това е заблуда... Коварна заблуда... - Стисна зъби и юмрук и наново впрегна цялата си енергия, за да се освести. Отледа се и с присвити вежди допълни предходните си слова: - Целенасочено създадена коварна заблуда...

Неусетно растителността наоколо се измени, избледня... Зелените листа се замениха от преспи... Топлата рекичка - в мразовит палач наред далеч по-безпощадни арктически ледове...

Реалността се беше завърнала. И, макар и с натрапчивото, натежало усещане за разочарование от тази добре оформена илюзия, Трой, изпита и облекчението, че съзнанието му бе успяло да излезе от този капан навреме.

- Тук ли си? - изрече гневно, през зъби тогава той. Започна да се оглежда на всички страни. - И да не си тук някак ме гледаш, нали? Разбрал си... Двойникът ти е казал, че сме открили начин да се измъкнем от затвора, поначало създаден за теб...

Не бе нужно да изрича имена, за да бъде ясно към кого се обръщаше.

- Но няма да ти се дам... - сякаш това изпитание само допълнително бе увеличило устрема у мъжа и го бе извадило от унесеното му състояние, обгърнало го още дори преди появата на нетипичния мираж. - Ще стигна до Уест Порт... Ще стигна до теб!

С тежки крачки Трой отново тръгна уверено сред снеговете. Не в посоката, в която отвеждаше заблуждаващата топла рекичка - към заснежени, планински възвишения, сред чиято мразовита същност той вероятно щеше да се погуби ако не беше послушал инстинктна си беше продължил напред - и, разбира се, ако преди това не беше допуснал върховната лудост сам да се гмурне сред убийствено ледените води. Новата посока, в която устременият мъж пое, беше надясно - към далеч по-ниската пустош, сред която той още от сега можеше да се закълне, че някъде там, в далечината, се виждаше океана.

Вървя много дълго - надали и за самия него бе някаква изненада, че на вид `близкото` отново се оказваше доста далеч. Но енергията, която волята му бе придобила отново след побеждаването на смъртоносното видение, го караше този път да не спира -

влагаше живинката на всяка една жила от своето тяло, за да стигне поне дотам. А после... каквото бе писано.

Трой бе благодарен. Не само на собствения си усет, не само на онази висша сила, за която той знаеше, че беше неизменно до него, а и на своя дядо. Надали мъжът щеше да оцелее толкова дълго ако Георги още при тръгването им към границите на вълшебния затвор не му бе подарил единственото палто, с което разполагаше. Не че той и Аврил не се бяха снабдили с други топли облекла по време на по-дългия си престой тук, но да се разделят с двете такива, създадени чрез далеч по-изпитаните форми на онзи тъй далечен за всички им напреднал свят напоследък, за да им бъде на по-младите топло, бе благородно. Не че някой се съмняваше в благородството на родоначалниците Годхънт.

По време на пътя си по едно време Трой отново започна да усеща онова отмаляване като преди да достигне до оазиса - а тази отпадналост неусетно позволи и на студа да нахлуе още повече в тялото му. Затова, вървейки, мъжът закопча палтото напълно до горе, а ръцете си притисна плътно към гърдите си. Вървя още известно време така, но на даден етап и това не изглеждаше да му помага. А за да е дори още по-смущаваща ситуацията, периферното му зрение сякаш бе започнало да улавя, че небесата постепенно ставаха по-тъмни - защото залезът наближаваше. Бе жизнено важно търсенето на героя скоро да достигне до някакъв прогрес или поне той самият да си намери някое по-топло кътче, в което да може да си вземе дъх за малко повече...

За негова радост зрението му не го бе излъгало и той наистина се доближаваше към океана. Ала тъкмо когато усещаше, че крайната му дестинация вероятно бе на по-малко от час път, мъжът изведнъж се развълнува силно, когато ненадейно нейде отстрани се чу вик:

- Ей! Човече, добре ли си? Изглеждаш на ръба на силите си!

Трой погледна натам и видя, че към него се доближаваше група от няколко човека, единия от които бе малко по-напред от останалите и го гледаше в очите.

- Най-накрая... - прошепна с разтреперания си глас Трой и дори си позволи да докара на лицето си усмивка. - Аз... аз трябва възможно най-бързо да се свържа с... - дори не бе сигурен с кого трябваше да се свърже първо, за да ги потърси помощ - с Амбър, с някой от другите си приятели по йерархията на закона или може би с Кейлъб или с някой от другите им роднини, за да ги предупреди да внимават за зловещия избягал магически пленник.

Непознатите, които се доближаваха към него - мъжът най-отпред и другите няколко мъже и жени зад него, всичките облечени доста добре, го изгледаха колебливо.

- Ще те свържем с когото искаш, ние си имаме база недалеч оттук... - изрече най-близкия. - Трябва да дойдеш там с нас, за да се сгрееш...

Той прокара ръката си през рамото му и го подбутна със себе си в посока, различна от онази, към която се бе запътил Трой.

- Но... - прошепна премръзналият русокос мъж, а погледът му се извърна към океанът, който бе тъй близо...

Нещо го накара отново да присвие очи. И да изгледа непознатите, които го обграждаха и, както изглеждаше, искаха да му помогнат.

Или поне само така изглеждаше.

И тук имаше нещо различно... Нещо особено... Нещо твърде странно, за да бъде описано с прости думи... Не просто появата на толкова много хора ненадейно тук, около него, в часовете, в които за подобни като тях би било добре вече да са се насочили към въпросната си база преди да се е смрачило... Ами и... допира на този от тях, който го подбутваше към съвсем друга насока от онази, която бе неговата цел - и където Трой се надяваше, че ще открие *истинска* помощ.

Този допир вече му бе твърде познат. И тази заблуждаваща топлина, която едвам не го бе погубила в оазиса.

- Не! - извика рязко мъжът и се отдръпна от другия.
- Какво ти става, човече? - извика единия от другите.
- Вие... вие не сте истински...

Трой пристъпи няколко крачки назад. Другите започнаха да го заобикалят...

- Как да не сме истински?
- Съвсем реални сме - можеш дори да ни докоснеш.
- И сме тук, за да ти помогнем!
- НЕ! - изрева дори на по-висок тон мъжът, който започна да клати глава.

Мисълта да им повярва бе твърде привлекателна... Но мисълта да не повярва на усещанията си и да сгреша не му се понарави никак... затова той реши да рискува.

Трой се извърна на другата страна и тръгна обратно по пътя си - забързан, задъхан, но с лека усмивка, съзерцаващ океана, към който се приближаваше...

Зад него другите хора го последваха - отначало със същия бяг, след това със забавено темпо, а после - с леки крачки... Докато накрая образите им не изчезнаха, загубвайки се в белота на реалното... Преди да се съсредоточи изцяло към мисията си, Трой им хвърли един последен мимолетен поглед през рамо и... въздъхна...

- Казах ти, че няма да ти се дам... - прошепна той, сетне си пое дълбоко от ледено студения въздух и забърза крачката си дори още повече. Не след дълго достигна и до... ръба. Дори още по-ефирна гледка се изписа пред погледа му - и макар и към някои зони видимостта да не беше голяма, Трой изпита радостта от усещането, че беше... близо. Този път беше близо.

За тази близост подсказа и добре утъпканата пътека за към бреговете, намираща се встрани - личеше си, че тази местност, за разлика от онази, в която бе оставил тримата си близки по-рано днес, беше посещавана от истински хора в последните дни. Сега оставаше Трой само да впрегне последните си останали сили и да ги... открие.

Затича се по пътеката, но в следващите минути, докато се спускаше надолу по склона, мъжът започна да разбира колко уморен беше всъщност. Едвам се влачеше. Примаяваше му. Сърцето му биеше тъй учестено, че сякаш щеше да се пръсне...

Точно тогава Трой чу... гласът:

- *Мислиш си, че съм очаквал да ми се дадеш ли?*

Трой, който не си спомняше преди да го бе чувал, бе повече от сигурен, че и този път това беше той. Клод.

- Какво искаш тогава!? - изкрещя мъжът, но без да забавя крачката си.

- *Просто искам да... знаеш... Да почувстваш с каква непобедима мощ си имаш сила и да спреш да си въобразяваш, че с бягството си ще успееш да ме спреш... Давай... намери спасението... свържи се с цивилизацията... ела в Уест Порт... изправи се очи в очи с мен. Може би чак тогава ще разбереш, че вече е късно. И че аз вече съм победил.*

Замлъкна. А с него сякаш и околността заглъхна. Или поне Трой не чуваше нищо, защото тялото му бе достигнало до предела си и минутите до пълното безсъзнание бяха преброени...

Едвам влачещ се сред снеговете и ледовете, той стигна до низината под възвишението. Паднал на колене пропъзля още малко напред, подминавайки една ледена скала, после и друга... а зад третата... проблеснаха и други цветове освен онази, които очите му бе свикнало да вижда.

Кораб. Този път - истински. Акустирал на едно място там, във водата сред огромните ледени блокове. Свързващ този свят на безмилостна ледена пустош с... другите светове... И очите на Трой проблеснаха щом съзря това спасение. Той, вече почти излегнал се сред снеговете, се довлачи почти до водата и започна да вика. Някои от хората на борда го чуваха и мигом му се притекоха на помощ.

Трой загуби съзнание чак когато едвам отвореният му син поглед с надежда видя приближаващите се към него хора. Но последното, което премина през ума на мъжа преди

той напълно да затвори очите си бяха смущаващите и плашещо демотивиращи думи на уверения в своето дело Клод:

“Давай... намери спасението... свържи се с цивилизацията... ела в Уест Порт... изправи се очи в очи с мен. Може би чак тогава ще разбереш, че вече е късно. И че АЗ вече съм победил.”

